

Krystyna Maksymowicz

Stara Góra, pow. Góra

Informator Archeologiczny : badania 7, 104-105

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

nasypani z dużych głazów narzutowych, lub brukiem kamiennym z otoczek. Groby położone najpłycej / od 25 - 30 cm / wykazują ślady zniszczenia przez głęboką orkę. Znacznie lepiej zachowały się groby wkopane głębiej, niekiedy do 1,10 m od powierzchni.

Groby przykryte nasypami kamiennymi i brukami charakteryzowały się z reguły b. bogatym wyposażeniem i były w większości wypadków pochówkami wielopopielnicowymi. Wymienić tu przede wszystkim należy grób nr 102 przykryty nasypem z dużych głazów narzutowych, zawierający 6 pochówków złożonych w 5-ciu popielnicach. Antropologiczna eksploracja grobu wykazała, iż kryją one szczątki: mężczyzny, dwóch kobiet / w tym jedna pochowana we wspólnej popielnicy wraz z dzieckiem /, oraz osobnika w wieku lat 15 o pici bliżej nieokreślonej.

Wyposażenie grobu stanowiły przedmioty z brązu oraz 45 naczyń przystawnych, wśród których na uwagę zasługuje mały dzbanuszek z uchem taśmowatym wystającym ponad krawędź naczynia. Jest to forma charakterystyczna dla grupy białowickiej ludności kultury "łużyckiej" i na obszarze Wielkopolski i Kujaw uchodzi za import z terenów południowo-zachodnich.

W pozostałych grobach wśród materiału zabytkowego na wyróżnienie zasługują przedmioty żelazne - nożyce, groty, noże, szpile; brązowe: brzytwy, siekierki, dęta i haczyki do wędek; szklane i bursztynowe: kolia z 60 paciorków szklanych i 10 bursztynowych; gliniane: grzechotki i szpile. W oparciu o wstępną analizę materiału badaną strefę cmentarzyska datować możemy na Ha C/Ha D i wiązać z II/III fazą grodu w Sobiejuchach / stanowisko 1/.

Badania będą kontynuowane.

STARA GÓRA, pow. Góra

Konserwator Zabytków Archeologicznych
we Wrocławiu

Badania prowadziła mgr Krystyna Maksymowicz.
Finansował WKZ we Wrocławiu. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu Hallstatt C, osada wczesnośredniowieczna.

Stanowisko położone jest 0,4 km na północ od szosy wiodącej ze Starej Góry do Góry.

Przebadano powierzchnię 7 arów. Odkryto i wyeksplorowano 51 grobów. Wydzielono groby ciałopalne popielnicowe, ciałopalne jamowe oraz bez kości ludzkich / symboliczne /. Zalegały one na głębokości od 0,20 m do 1 m. Przeważnie były przykryte lub obłożone kamieniami. Inwentarz grobowy stanowiły wyroby ceramiczne, występujące w ilości od 1 do 18 sztuk. Wśród wyrobów glinianych odkryto dużo naczyń malowanych - jedno z nich zoomorficzne w kształcie ptaka. Wyposażenie grobów stanowią również przedmioty z żelaza / 25 sztuk / i brązu / 1 sztuka /. Na szczególną uwagę zasługuje grób, gdzie obok popielnicy zawierającej kości ludzkie znaleziono szkielet młodej krowy przykryty dużym głazem. Grób obstawiony był kamieniami, które oddzielały popielnicę od szkieletu zwierzęcego. Na zewnątrz obstawy kamiennej znaleziono szpilę z brązu o długości 29,3 cm.

Cmentarzysko kultury łużyckiej w Starej Górze zalicza się do grupy środkowośląskiej wczesnej epoki żelaza okresu Hallstatt C.

Stanowisko jest mocno zniszczone nawarstwioną na nie osadą wczesnośredniowieczną. Odkryto duże palenisko z wczesnego średniowiecza wkopane w grób oraz zniszczone dy-marki hutnicze.

STARY ZAMEK, pow. Wrocław
Stanowisko 2

patrz
neolit

STARY ZAMEK, pow. Wrocław
Stanowisko 2 a

patrz
neolit

STRACHÓW, pow. Wrocław

patrz
neolit

STRÓŻA, pow. Pajęczno

patrz
epoka brązu

STRZYŻEW, pow. Sochaczew

patrz
okres wpływów rzymskich.

SYCHOWO, pow. Wejherowo
Stanowisko 2 i 3

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Barbara Wiąsek.
Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej i cmentarzysko kultury wschodniopomorskiej.

Obydwa stanowiska zostały odkryte w czasie orki przez gospodarza Zenona Kierznikiewicza.

Stanowisko nr 2 położone jest na wschodnim stoku wzniesienia około 100 m na zachód od gospodarstwa. Z. Kierznikiewicza, po prawej stronie drogi Wejherowo-Sychowo. Na wzgórzu odkryto 2 groby: grób nr 1 - skrzynowy nakryty potężnym głazem i kopczykiem kamieni zawierał popielnicę domkową, zniszczone naczynie nakryte płaską wpuszczaną pokrywą pełniącą funkcję popielnicy oraz czerpak-przystawkę.

Grób nr 2 - w postaci kamiennego bruku zawierał ułamki kilku grubościennych, silnie schropowanych naczyń, fragmenty płaskiej pokrywy wpuszczanej i kawałki przepalanej ozdoby z brązu. Przepalone kości ludzkie zalegały między kamieniami i pod brukiem w czystym piasku.

Unikatowa popielnica domkowa stojąca na 4 nóżkach ma kształt owalnego domku nakrytego asymetrycznym dachem czapkowatym o kolistym zarysie. Narożniki imitujące łątki wykonane zostały z nalepianych plastycznych listew. W licowej ścianie znajduje się prostokątny otwór wejściowy obrzeżony listwą służącą do przytrzymywania drzwi w formie nieregularnego prostokąta, które zostały zrekonstruowane z ułamków. Drzwiczki pierwotnie były zaryglowane poprzeczką pionowo przechodzącą przez otwórki wywiercone w obramowaniu otworu wejściowego. Odkryta popielnica jest 14 tego typu egzemplarzem znanym z terenu Pomorza.